

Isten a tanúm

Köszöntés: „Irgalom, békesség és szeretet adassék nektek bőségesen. Szeretteim, miközben teljes igyekezettel azon fáradoztam, hogy közös üdvösségünkről írjak nektek, szükségesnek láttam, hogy ezt az intést megírjam: küzdjete a hitért, amely egyszer s mindenkorra a szentekre bízott (Júd 2-3).” Ámen.

Kezdő ének: 92. zsoltár: 1-3. versei: „Ékes dolog dicsérni Uram, Felségedet...”

Előfohász: Bizony, többet ér az engedelmesség az áldozatnál, és a szófogadás a kosok kövérjénél! Hiszen a ti engedelmességetek híre eljutott mindenkihez. Nektek tehát örülök (ISám 15,22; Róm 16,19). Ámen.

Előima

Úristen! Örökkévaló és Mindenható Atyám! Megvallom, és elismerem szent színed előtt, hogy én nyomorult bűnös ember vagyok, vétékben születtem, rosszra hajlom, képtelen vagyok a magam erejéből minden jóra, szent törvényed nap-nap után sokféleképpen áthágtam; és mindezzel a Te igazságos ítéleted szerint kárhozatot és halált vontam fejemre. De Uram, íme, szánom és bánom, hogy megsértettelek Téged. Égő töredelemmel kárhoztatom vétkeimet és alázatosan menekülök a Te irgalmasságodhoz, könyörögve Hozzád, légy segítségemre az én nyomorúságomban! Szánj meg engem, jóságos Isten, irgalomnak Atyja, és bocsásd meg az én vétkeimet a Te Szent Fiad, s az én Megváltom, az Úr Jézus Krisztus szerelméért! Áraszd ki rám és növeld folyamatosan rajtam Szent Lelked ajándékait, hogy annak ereje által mind jobban megismerjem bűneimet és ellene mondva a világ csábításának, tagadjam meg az én ó-emberem. Segíts Szent Lelkessel, hogy szenvedélyesen igyekezzem a jóra, s teremjem szentségednek és igazságnak gyümölcseit, amiket fogadj el tőlem hálaáldozatom alázatos zsengejeként. Az Úr Jézus Krisztus nevében kérek, hallgass meg engem! Ámen.

Textus: Pál apostolnak a Korinthusiakhoz írott második levél 1, 23-24

„Én pedig az Istent hívom tanúbizonysággul magam mellett, hogy irántatok való kíméletből nem mentem még el Korinthusba. Mert nem akarunk uralkodni a ti hiteteken, hanem munkatársai vagyunk örömtőknek, mivel szilárdan álltok a hitben.”

Ünneplő Keresztyén Gyülekezet, Kedves Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Pál apostol aggódik a Korinthusiakért, de bántásukért könnyeket hullat. Sír, könnyeivel áztatja a földet, de mind emellett kíméletesen bánik velük. Megkíméli őket az igei dorgálástól. Tartózkodik a vehemens viselkedéstől. Kivonja magát a harag gyakorlása alól. Megtartóztatja magát attól, hogy bántóan szóljon.

Egyszerűen a korinthusi közösség és az apostol között takaréklángon ég a kapcsolat. Kíméli a közösséget. Harag helyett, vesződés helyett életben tartja, takaréklángon tartja a kapcsolatot. Megkíméli őket az atyai feddéstől. Mire akarom megtanítani saját közösségemet személyes hitemmel és példával? Milyen mély hittel és imádságos lelkülettel kell egy embernek rendelkezni ahhoz, hogy ne szóljon. Kímélni, megkímélni a másikat, hogy ne fájjon a kapcsolat, ne fájjon az, amit az Úr a szívére helyezett. Hány alkalommal mi is ezt választjuk. Tudjuk, hogy nem jó, tudjuk, hogy nem felel meg, tudjuk, hogy nincs rá szó, amit a másik érez, vagy épp cselekszik, de nem mondjuk. Nem akarjuk a másik sebet, fájdalmát mélyíteni. Tudjuk, hogy semmi sem Isten törvényét, a szeretet parancsát mozdítja elő, és épp ezért kíméletből nem beszélünk. Vajon van-e bennünk annyi alázat, annyi tapintat, hogy megkíméljük a testvéreinket, vagy mi azonnal szólunk? Pál apostol inkább takaréklángon ég, de ég. Pál apostol inkább ég, mintsem belefáradna. Nem bánik velük kesztyűs kézzel, és nem olvassa fejükre bűneiket, és közben fél a személyes találkozástól, mert az igaz hit védelméért mindent meg kell tennie. Érvényesíti az Úr rendelését. Nem tartja szentnek és sérthetetlennek a nézetét, hanem a szentek Urát hívja segítségül. Hozzá felebezz. A zsoltáros szavait példázza: „Légy csendben és várj az Úrra!” (Zsolt 37,7) A mi bizonyágtételünk is akkor lesz áldott, ha az Urat óhajtjuk, és nem azokat feddjük meg magunk szájíze szerint, ahogyan jónak látjuk. Aki az Istent hívja segítségül, az el tud magában háromig számolni és nem kell lelkében kárt vallania. Pál apostol feldúlt, lelkében megsebzett, de nem önmagára tekint, hanem az Úr akaratát keresi, amikor Őhöz fordul. Ő először önmaga bensőjében az Úrral beszél meg a fennálló helyzetet és nem keresi fűnek-fának a társaságát. Úgy védi meg a lelkét a bűntől, hogy a lelkek Urához forduljanak. Pál azért választja a kommunikációnak ezt a formáját, mert nem uralkodni szeretne rajtuk. Ahogy számtalanszor olvastuk és hallottuk a Szentírásból. Az Úr szolgáljai az Urat szolgálják, nem önmagukat fényezik. Gedeon bíró így válaszolt a népnek: *„Én nem uralkodom rajtatok, és nem fog uralkodni rajtatok a fiam sem. Az Úr uralkodjék rajtatok* (Bír 8,23)!” Jézus hasonlóképpen tanította tanítványait:

„Tudjátok, hogy azok, akik a népek fejedelmeinek számítanak, uralkodnak rajtuk, és nagyjaik hatalmaskodnak rajtuk. De nem így van közöttetek, hanem aki naggyá akar lenni közöttetek, az legyen szolgátok (Mk 10,42-43).” Az Úr szolgáinak a feladata nem az uralkodás, hanem az együtt munkálkodás. A világ fejedelmei uralkodnak rajtunk, nekünk – szolgáknak – az a feladatunk, hogy együtt szolgáljuk Isten dicsőségét. Ahol uralkodás folyik, ahol egymáson és egymás ellen taposnak a vezetők, ott nincs szolgálat. Ahhoz, hogy együtt tudjunk szolgálni, meg kell tanulnunk a legalapvetőbb szabályt: „Az Úr uralkodik!” (Zsolt 97,1)

Drága testvérem! Uralkodni akarsz? Először is, uralkodj magadon! Isten uralkodásának a tényét nekünk is számba kell vennünk. Ő felettünk uralkodik. Ő bennünk munkálkodik. Ő az Úr, mi pedig lefelé nyújtjuk a kezünket. Ő az Úr, aki szolgátságában is, Fiában is megmutatta csodálatos hatalmát. Az Úr le tudott ereszkedni a földi mélységekbe és ezzel is megmutatta szerető erejét az ember felé. Isten ugyanis úgy uralkodik ma is, hogy végtelenül szeret. Úgy jelenik meg hatalma, hogy meglássuk benne a csodát, az örömet és a szépséget. Ott uralkodik Isten, ahol az ember megtanul Vele együttmunkálkodni. Ott uralkodik az Úr, ahol számolnak erejével, békességével, örömeivel. Akkor lesz újra gyógyító kapcsolat mindenki között és mindenkin, ha az emberek számolnak Jézussal és az ő hatalmával. A hit csak annak adatik, aki hisz az Úr Jézusban. A hit ajándék. Nem az önmagunkban hívés az áldás, hanem az Úrban és az ő hatalmas erejében. Aki önmagában bíz, soha nem lesz valódi öröme. Aki az Úrban bíz, és Benne gyönyörködik, az Vele együtt örül. Ugyanis hány alkalommal mondjuk ki, és csodálkozunk saját viselkedésünkön: „Magamon is meglepődtem.” Hányszor lepődünk meg önmagunkon, amikor nem ezt vártuk, nem így mondták, mást ígért a szív és mást a száj, és megindul bennünk a harc, és az akarat a szólásra: „Nem jól van ez így.” Isten is tudja, drága testvérek, Isten jól tudja, hogy nem jól van ez így, de megengedi az életünkbe, mert nem az a lényeg, hogy mi mit tudunk, hanem az, hogy Ő hogyan cselekszik. Ő örömből örömbé emelhet mindenkinek ellenére és meglátod a saját közösségedben az értéket, de ha Nélküle cselekszel, hitetlenül mégy a falnak, akkor bizony a bibliai ellenpéldák

sorsára jutsz. Káint is figyelmeztette az Úr és mégis azt tette, amit nem kellett volna. Júdás egy tálba nyúlt Jézussal és mégis elárulta Őt. Hallotta az újszövetségnek a legcsodálatosabb igéit: *„Ez az én vérem, a szövetség vére, amely sokakért kiontatik (Mk 14,24).”*

Vajon, drága testvérem, számodra a tegnapi, a mai és a holnapi közösség Jézussal öröm vagy üröm lesz? Önmagadra vagy Rá tekintesz, Akié minden hatalom mennyen és földön? A hit öröme abban rejlik, hogy a keresztyén ember minden körülmények között ráhagyatkozik a Láthatatlan Istenre, aki láthatóvá teszi önmagát és megmutatja hatalmát szeretete által a közösségben. Ebben a kegyelemben merülhet el a bűnös ember és megláthatja a kereszttitkát, az üres sír hatalmát, és a dicsőséges Jézust, Aki az Atya jobbán ül. A hit látását adja meg nekünk, hogy szilárdan álljunk a kapcsolatainkban, és a mások hitének szilárdságára figyelmeztessünk, mert *„nagyobb boldogság adni, mint kapni (ApCsel 20,35).”* Hozzon az Úr napja nekünk ma is örömet, ne pedig szégyent. Ámen.

Utóima

„Most pedig Izráel, mit kíván tőled Istened, az Úr? Csak azt, hogy Istenedet, az Urat féljed, járj mindenben az ő útjain, szeresd őt, és szolgálj az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből (5Móz 10,12).”

„Legyetek az igének cselekvői, ne csupán hallgatói, hogy be ne csapjátok magatokat. Mert ha valaki csak hallgatója az igének, de nem cselekszi, olyan, mint az az ember, aki a tükörben nézi meg az arcát (Jk 1,22-23).”

„...aki meg is erősít titeket mindvégig, hogy feddhetetlenek legyetek a mi Urunk Jézus Krisztus napján (IKor 1,8).”

„Bizony nem szunnyad, nem alszik Izráel őrizője (Zsolt 121,4)!”

„Te vagy az én Uram, rajtad kívül nincs, ami jó nekem (Zsolt 16,2).”

„Az pedig az örök élet, hogy ismernek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust (Jn 17,3).”

Jézus mondja: Ti azért így imádkoztatok: Mi Atyánk...

Adakozás: *„Tanúskodom arról, hogy erejük szerint, sőt erejükön felül is önként adakoztak, és erősen sürgetve kérték tőlünk, hogy a szentek iránti szolgálatban adakozással részt vehessenek (IIKor 8, 4).”*

Áldás: *Istennek népe! Áldjon meg téged az Úr, és őrizzen meg téged! Ragyogtassa rád orcáját az Úr, és könyörüljön rajtad! Fordítsa feléd orcáját az Úr, és adjon neked békességet (4Móz 6,24-26)!*

Záró ének: 466. dicséret: 1-4. *„Rád tekint már hitem...”*